

ardziv

The Official Publication of the Armenian Youth Federation of Canada
Spring | ԳՎՐԱՆ | 2012

արժիվ

97 ՏԱՐԻՆԵՐ ԵՏՔ,
ՊԱՅՔԱՐԸ ԿԸ ՀԱՐՈՒՆԱԿՈՒԻ

AYF CANADA YOUTH CORPS: CAMP VANATSOR

DONATE TO YOUTH CORPS!

AYF Canada's Youth Corps "Camp Vanatsor" took place for the first time in the summer of 2011 with over one hundred children attending. The camp is a two-week program free of charge for local children aged 8-14 in Armenia's third largest city. The program consists of games and activities, as well as lessons on ARF history, the English language, computers, health, and citizenship. The children are also provided with a daily lunch, snacks and school supplies...

This year, AYF Canada members will be in Armenia between July 14th and August 9th, 2012. While there, they will run Camp Vanatsor as well as tour Armenia and Artsakh.

To contribute to this cause, please e-mail us at central.executive@ayfcanada.org today!

Ardziv is published by the Armenian Youth Federation of Canada and distributed free of charge within the community for those who strive for the national, social and economic liberation of the Armenian people.

The opinions expressed in Ardziv are not solely and necessarily the opinions of the Armenian Youth Federation of Canada. Ardziv encourages all Armenian youth to express their thoughts freely in this publication.

Financial contributions may be made to the following address:

45 Hallcrown Place
North York, Ontario
M2J 4Y4

Cheques should be made payable to "Ardziv Magazine"

If you would like to contribute to Ardziv, please submit your articles to ardziv@ayfcanada.org. You can also submit your material directly on our website at www.ardziv.org/contribute

Contributors

Tamar Najarian
Talar Tcherkezian
Daron Keskinian
Sevag Haroutunian
Karnig Hasserjian

Varak Babian
Nairi Sharabkhanian
Rupen Janbazian
Saro Sarmazian
Harout Kassabian

Creative Director

Roubina Keushkerian

Published By

The Armenian Youth
Federation of Canada

@AYFCANADA

Facebook.com/ayfcanada

Cover: "Dzidzernagapert" Photo by Azad N. Der-Sarkissian

IN THIS ISSUE

Editorial	pg 4
Բաց Նամակ Հայ Պատանեկութեան եւ Երիտասարդութեան	pg 5
Inspirations From Rock Stars	pg 6
La langue de bois	pg 7
Children of an Ongoing Genocide	pg 10
Why I Need Turkey to Accept Its Past	pg 11
I too am Immortalized	pg 12
Զորացած ծառէն պտուղ քաղել...	pg 13
The Politics Behind Genocide Recognition	pg 14
Արտագաղթ, Տնտեսութիւն եւ Ռազմավարութիւն	pg 16
With Our Soldiers: Open Letter to AYF - Western Region	pg 19

EDITORIAL

NINETY-SEVEN YEARS OF DENIAL.

Thirty-five thousand four hundred twenty-eight days of continuous struggle. Eight hundred fifty thousand two hundred eighty-four hours since the beginning of the Armenian Genocide not yet acknowledged by the Republic of Turkey, the successor of the Ottoman Empire.

As the years go by, the memory of the Armenian Genocide becomes less clear. Stories are no longer told, evidence is lost and only a handful of survivors remain. The clock is ticking faster than ever and our cause requires immediate attention. In a world where current issues and political gains take precedence over the injustices of the past, we must intensify our actions until justice is served.

Giving up on our cause is unacceptable, forgetting is impossible and allowing 1.5 million souls not to have their deserving rest is simply not an option.

Ninety-seven years of denial should not become ninety-eight. We demand justice and we will continue to do so until our voices are heard and the Armenian Genocide is recognized by the Republic of Turkey.

It's the least we can do for our ancestors.

ԻՆՆԻՍՈՒՆ ԵՕԹԸ ՏԱՐԻՆԵՐ ԵՏՔ

Հայկական Յեղասպանության ուրացումը կը շարունակուի Օսմանեան Կայսրութեան ժառանգորդ՝ Թուրքիոյ ներկայ պետութեան կողմէ:

Հայ ժողովուրդը, Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութեան ղեկավարութեամբ, տարիներ շարունակ պայքարած է Հայ դատի արդար լուծման համար: Այս շարունակական պայքարը ունեցած է բազմաթիւ յաղթանակներ միջազգային գետնի վրայ: Սակայն, այս յաջողութիւններուն զուգահեռ, Թուրքիոյ ուրացման մեքենան կը զարգանայ եւ ջանք չի խնայեր անարգելու մեր մէկ ու կէս միլիոն նահատակները, խեղաթիւրելու անցեալը եւ չարագործելու իր քաղաքական ու աշխարհագրական դիրքը:

Տարուէ տարի յեղասպանութենէն վերապրողներու թիւը կը պակսի եւ անոնց յուշերը կը մոռցուին: Այսօր, 1915-էն գրեթէ մէկ դար անց, Հայ ժողովուրդին պահանջատէր մնալն ու շարունակական պայքարը ամէն ժամանակներէ աւելի կենսական են Հայ ազգին գոյատեւման համար:

Մեր դատին ամբողջական հետապնդումը միայն մեզմէ կախեալ է:

Բաց Նամակ Հայ Պատանեկութեան եւ Երիտասարդութեան

Սիրելի Հայ Պատանի եւ Երիտասարդ,

Ապրիլ 24, 1915-ը եղաւ Հայոց պատմութեան խաւարագոյն թուականը: Թուական մը, անմարդկային դժբախտութիւններու, թուական մը անգրեւի ողբերգութեան, որ մնաց անպատիժ եւ ժամանակ առ ժամանակ նոր դժբախտութիւններու մատնեց մարդ արարածը:

Հայ ազգը իր երկար պատմութեան ընթացքին յաճախ ենթարկուած է հալածանքներու եւ վայրագութեան: Սակայն 20-րդ դարու սկիզբը Հայ ժողովուրդին համար եղաւ անկիւնադարձային:

Ամբողջ ժողովուրդ մը տեղահանուեցաւ իր բնակած հողէն ու մեծով եւ փոքրով յանձնուեցաւ անապատի փոթորիկներուն: Օսմանական Կայսրութիւնը վերջնականօրէն ուզեց ջնջել առաջին քրիստոնեայ ազգը՝ Հայ ցեղը եւ վերջ տալ Հայկական հարցին:

Հայոց ցեղասպանութեան պատմութեան մասին պիտի չանդրադառնանք, քանզի վստահ ենք որ շատ լաւ գիտէք մեր նախահայրերու չարչարանքի եւ տառապանքի գողգոթային մասին: Այստեղ կ'ուզենք կեդրոնանալ ցեղասպանութեան հետեւանքներուն եւ մինչեւ այսօր շարունակուող հերմակ ջարդին մասին, որոնք եղան նոյնքան ցեղասպան որքան 1915-ի բնաջնջումը, որ ծրագրուեցաւ ու գործադրուեցաւ Օսմանական կառավարութեան կողմէ:

Ծեղասպանութեան հետեւանքով, Հայ ժողովուրդը սփռուեցաւ աշխարհի չորս կողմը եւ դարձաւ սփիւռք: Այսօր, Ծեղասպանութեան 100 ամեակի սեմին, ամէն ժամանակներէ աւելի կը գտնուինք ձուլման սպառնալիքին դիմաց: Հայ ազգի եւ մանաւանդ Հայ երիտասարդութեան եւ պատանեկութեան հայրենասիրական զարթօնք է պէտք: Անտարբեր մի ըլլաք: Հայ երիտասարդին եւ պատանին պարտականութիւնը պէտք է ըլլայ հետեւեալները՝

Նախ եւ առաջ, պէտք է պայքարիլ ձուլման դէմ, իրար հետ խօսելով միայն Հայերէն: Այս թող ըլլայ ձեր բոլորին ականջին օղը, եւ ձեր միտքերուն մէջ դրօշմուած կարգախօսը՝ «Հայը Հայուն հետ կը խօսի Հայերէն... Միայն Հայերէն»: Լեզուն ժողովուրդի մը կարեւորագոյն արժէքն է եւ Հայերէն խօսիլը մեր ազգին գոյատեւման լաւագոյն միջոցը:

Երկրորդ՝ կառչած պէտք է մնալ մեր ազգի ու ժողովուրդի սկզբունքներուն ու Քրիստոնէական հաւատքին: Մեր սովորութիւններն ու աւանդութիւնները կորսնցնելով, նաեւ կը կորսնցնենք մեր ինքնութիւնն ու Հայկական կենցաղը: Սիրեցէք ու քաջալերեցէք Հայ մշակոյթը՝ արուեստը, գրականութիւնը, երաժշտութիւնն ու պարը:

Երրորդ՝ պէտք է սորվիլ մեր ժողովուրդի փառահեղ պատմութիւնը, որ կարենաք ուրացող ուժերու դէմ պայքարիլ եւ արդարութիւնն ու հշմարտութիւնը պաշտպանել: Քաջատեղեակ պէտք է ըլլաք ոչ միայն մեր պատմութեան, այլ նաեւ անկախ Հայաստանի, Արցախի ու սփիւռքի բոլոր անցուդարձերուն, որպէսզի ըլլաք արդար ջանակիրները մեր ժողովուրդին ոտնակոխուած իրաւունքներուն:

Մեր վերջին պատգամը պիտի ըլլայ ձեզի որ ձեր մտքերուն եւ սիրտերուն մէջ միշտ վառ պահէք պահանջատիրական Հայ ոգին: Դուք էք ապագայ Հայ Դատի պաշտպան զինուորները, որ պիտի առաջնորդէք մեր ժողովուրդի նոր սերունդը դէպի Հայոց արդար եւ անժամանցելի իրաւունքներուն:

Այնքան ժամանակ որ ցեղասպանը կը մնայ անպատիժ, այնքան ատեն որ ցեղասպանը չի ճանչնար իր գործած ոհմիրը, եւ այնքան ժամանակ որ տակաւին կարգ մը երկիրներ իրենց լռութեամբ կ'անարգեն մեր ազգին թափած արիւնը, դուք պէտք է շարունակէք մնալ պահանջատէր:

Դուք էք մեր ժողովուրդի ապագան եւ այն սերունդը որ պէտք է ազատ, անկախ եւ միացեալ Հայաստանի երազը արթուն պահէ, հասնելու համար մեր ամբողջական յաղթանակին:

Սիրով

Ռուբէն Ճանպազեան եւ Տարօն Քէսքինեան
«Ս. Զաւարեան» Մասնահիւղ

INSPIRATIONS FROM ROCKSTARS

By: Nairi Sharabkhanian, "Simon Zavarian" Chapter

Some say music is a universal language - the simple collaboration of song and word can unequivocally alter one's emotions. Through rebellious years, the art of music has evolved into something more than just simply word and sound. It has become a channel with the aim to raise awareness on relatively taboo subject-matters.

That's what music has been for me. It gave me the power to fight for rights that I believed in and to raise awareness on issues that affected me. My greatest musical inspiration can easily be said to be System of a Down. This multi-platinum recording and Grammy-Award winning rock band of Armenian descent was formed in 1994, in Los Angeles, California. It's no secret that SOAD has never been afraid of being controversial as their lyrics have been categorized as politically sensitive, oblique, and Dadaist. Such controversy was seen with the issue of "BOOM!" and its political messages that ironically linked to September 11-- as a result the song was pulled from radio circulation. Moreover, SOAD is well known around the world for being outspoken in their views regarding the Armenian Genocide. For me, it all began with the words, "I cry when angels deserve to die". I automatically related these lyrics to the Armenian Genocide of 1915. Since then, I was addicted to SOAD.

Growing up, System of a Down not only entertained me, but educated me and most importantly, as a second generation survivor, they became my core inspiration to raise awareness on the denial of the Armenian Genocide. My Grandfather was orphaned at the age of 9 when his family fell victim to the Young Turks in Ottoman Turkey. Coming to Canada, my grandfather preached to his children to continue his legacy as a survivor and to pass on to their children the same Armenian morals and values that were so dear to him. Living my life knowing that my grandfather wanted to see the day Turkey admits the Armenian Genocide, I vowed to continue his legacy.

System of a Down can easily be considered as the voice of the Armenian youth—they share the same goals and values that my grandfather has inflicted upon me. As a fan,

I would follow the band's media updates in which the mean subject revolved around their world of activism. Serj Tankian, the lead singer of SOAD, being an active member in Amnesty International, has written songs about the Armenian Genocide that he performs at every concert. Songs such as "P.L.U.C.K.", "Aerials", "War?", and "Holy Mountains" all revolve around the 1915 Genocide and are targeted towards Turkey's present denial. At their concerts, System of a Down does not shy away to preach to their fans about the denial the government of Turkey acts on and this has been a trend since the band first began in 1994. Serj uses his talent and his fearless lyrics to spread awareness on what happened to his people. In 1998 during System of a Down's first European tour, the series of concerts hit an abrupt halt when learning of a set date in Istanbul. Serj's main concern was his safety as a human rights activist who is vocal about his opinions. In an interview with Amnesty International he said, "I've never played in a country where I can't get on stage, play a song and then say what I feel as an artist". The outcome of their decision was to cancel the show as there was no concrete assurance to the question of their safety.

The Armenian Youth Federation of Canada has been involved in various projects throughout the years that have served justice to the Armenians. We take part in a yearly protest in Ottawa to show the Canadian government that what happened to us 97 years ago will not stop us. A recent hunger strike to stop Turkey's Denial created buzz in the city of

Toronto. Countless campaigns, flyer blitzes, and demonstrations in front of the Turkish consulate in Toronto are only a few of the projects that AYF Canada organizes.

Throughout my years working in AYF I always had the song "PLUCK" playing in my head reminding me that we should never give up on something we believe in, especially when that something affected not only my family, but the Armenian race. Former AYF members Serj and the rest of the band continue to support this organization in every way. I personally relate to Serj, seeing him as a great role model and as an active AYF member like myself. He represented himself as a true AYFer in 2006 when he collaborated with director Carla Garabetian to create a documentary about the Armenian Genocide through the eyes of System of a Down called "Screamers". The film also examined Turkey's current Genocide denial and the neutral role of the United States Government.

Advocating the denial of the Armenian Genocide by the Government of Turkey should not be reserved for the month of April. As Armenians, partaking in an active role to raise awareness should be a part of our agenda all year round. This is something that we should all take part in as a race. This is our cause and its acceptance relies on a communal and unified effort... In the words of Serj Tankian, "I think we should all be SCREAMERS". □

La langue de bois

By: Talar Tcherkezian, "Pegor Ashod" Chapter

Préface

Professeur d'histoire au niveau collégial:

« (...) Ainsi, à l'échelle mondiale, nous témoignons de plusieurs revendications provenant de peuples minoritaires vivant dans des pays en voie de développement. Ces sociétés traditionnelles n'ont pas atteint le courant post-moderne prônant les intentions lucratives et, donc, ne comprennent pas encore jusqu'à ce jour que, malheureusement, ils ne pourront changer le passé que s'ils ont un produit de consommation considérablement important à offrir. Par exemple, cette année, nous témoignons des mouvements de protestation dans les pays arabes visant à abolir tous systèmes gouvernementaux tyranniques. La guerre civile de Lybie, par exemple, fut rapidement encouragée et, même, appuyée par des pays tels que les États-Unis, la Turquie, le Royaume-Uni. Ces derniers désirent tous garantir de stables relations économiques (en raison notamment de leurs intérêts) en ce qui concerne le pétrole. En effet, ils envoient des forces militaires pour soutenir la majorité (le peuple) contre la minorité (Kadhafi et son armée privée) en vue de s'assurer une alliance avec la partie qui présente la plus grande possibilité de monter au pouvoir. Et donc, chers élèves, que sommes-nous parvenus à déduire après ces explications? Oui, Lucas?

Lucas, d'un air maussade :

« Que l'effort diplomatique n'est que le produit des échanges économiques. »

Professeur :

« Exactement! Les autres, avez-vous aussi bien saisi la matière? Bon, à demain! »

Grand-père, en fredonnant la chanson patriotique de son peuple, Giligia, entend de loin les pas lourd de son fedayin : son petit-fils Lucas.

« Ah, Ghougas, c'est toi! Comment vas-tu mon fils? Viens ici un peu que je te raconte une part de notre histoire arménienne jusqu'à ce que grand-mère ait fini de préparer ton plat préféré : du sarma ! »

Lucas :

« Enfin, grand-père, quand est-ce que tu vas cesser de raconter ces redondantes histoires arméniennes? Je ne doute aucunement des informations dont tu me fais part, mais quand est-ce que tu vas pouvoir sortir hors de ta « bulle d'espoir » et réaliser que nous n'allons jamais pouvoir reconquérir ces territoires? Le génocide arménien, c'est du passé; cette histoire va se dissiper même chez les Arméniens, qui sont en grand nombre, de nos jours, victimes d'acculturation! »

Grand-père, le sourire aux lèvres :

« Les yeux sont le miroir de l'âme... Ces flammes d'indignation présentes sur les tiens sont exactement pareilles à celles longtemps retrouvées sur les pupilles de mon père, martyr du massacre arménien en 1915. Mon fils, l'histoire, comme les traits physiques, se passe d'une génération à l'autre. L'histoire est un caractère inné, déterminé, inchangeable... »

Lucas :

« Ça suffit! Je n'en veux plus de tes paroles, je veux une preuve! Montre-moi comment, voire pourquoi, l'histoire arménienne va résister aux pressions culturelles externes et va pouvoir subsister! »

Lucas, qui attendait un discours rhétorique de la part de son vieux héros pro-arménien, est surpris de constater que celui-ci quitte le fauteuil, le trône « rembourré d'histoires », en se dirigeant vers le balcon, sa canne à sa main. Curieux et perplexe, il emboîte son pas lentement pour ne pas faire remarquer sa culpabilité. Le vieillard, en tirant de sa poche son couteau arménien, commence à tailler son bâton avec de petits coups.

« Tu sais, dit-il à voix basse et lourde, ce poignard fut fabriqué par mon propre grand-père, Mourad l'Artisan, d'où notre prénom « Arvesdanian » signifiant de l'art. À la nouvelle alarmante du déclenchement des massacres des régions voisines du Marash, son village natal, il était obligé de concevoir ce couteau dans une seule nuit pour pouvoir sauver sa femme et ses enfants de la main des Turques... Peu importe, tu m'as fait comprendre que cela ne t'intéresse plus. Alors, sautons ce passage pour que je puisse te donner le défi que babig Mourad m'a proposé un jour et que je n'ai jamais pu réaliser. »

Lucas s'étonne de voir son grand-père finalement lâcher ses brides et lui offrir d'autres propositions que celles de réciter à haute voix le poème de Taniel Varoujan dans lequel cet écrivain romantique discutait avec un ruisseau, ce qui faisait paraître sa propre réflexion. Lucas s'était obstiné à convaincre son grand-père que Varoujan, jeune homme ayant vécu au début des temps de guerres, était sûrement un schizophrène. « Mais non, Ghougas! l'interpelle son grand-père, en employant, comme toujours, son prénom « arménisé ». Il essaye d'exprimer implicitement ses tourments de cœur! De l'introspection, quoi! » Pourquoi s'acharne-t-il à enseigner l'histoire d'une société si négligeable à son petit-fils? Lucas n'a pas encore pu dénicher cette énigme. Après tout, il est Français. Oui, Français, mais d'origine arménienne. Voilà, ce dernier fait n'a aucune valeur; c'est secondaire.

Toutefois, il souhaite tout de même relever le défi afin de pouvoir finalement dépasser son grand-père qui, en dépit de son âge, remporte tous jeux proposés.

« Voilà ce que tu dois essayer de faire : il faut que tu tailles cette canne jusqu'à ce qu'il n'y en reste plus la moindre parcelle. »

« Mais cela est trop facile, s'écria Ghougas. Je le terminerai aujourd'hui même! »

« Un cœur de lion, mais une naïveté de corbeau... Ne perds pas de temps alors si tu te sens vraiment disposé! Bonne chance, mon fils! »

Après plusieurs coups de couteau, Lucas réalise qu'en effet, il s'était trop vanté et que l'image du bâton lui avait joué un tour d'illusion laissant prétendre qu'un objet de taille pareille ne prendrait pas une éternité pour être désintégré. « Pas étonnant que grand-père n'ait pas pu accomplir cette charge qu'il m'a confiée! pensa-t-il. Quoi qu'il en soit, je suis prêt à remporter ce pari et donc m'efforcerai jusqu'au bout! »

Ainsi, il a passé le restant de ses temps libres à décomposer cet outil jusqu'à ce qu'il ne lui reste qu'un minuscule morceau de bois

insignifiant. « Ca y est! Il a réussi! »

Il dégringole les escaliers de l'appartement parisien pour se planter en face du seuil de la demeure 24. Il est en train de se précipiter à une vitesse fulgurante tellement il se sent excité de partager sa joie et son succès! La respiration haletante, il sonne à plusieurs reprises avec assurance et fierté. Alors qu'il s'apprêtait à peser la clochette une fois de plus, son grand-père, dans son flanelle et pantalon de survêtement, un attribut typique d'un immigrant arménien, lui ouvre la porte. Lucas rentre avec désinvolture en brandissant du bout de ses doigts le restant de la canne à peine visible à l'œil nu.

Grand-père, en plaçant ses lunettes "style John Lennon" au bout de son nez d'aigle, se contente à hausser les épaules.

« Babig, ne peux-tu pas voir que j'ai terminé mon boulot? Il me faut une sacrée couronne de laurier pour avoir eu autant de patience et de persévérance! D'autant plus que grand-mère a sélectionné des feuilles de vigne de l'épicerie Au Lac de Van, je crois, c'est ça? Tu n'as plus qu'à demander à Mamig qu'elle te les prête même si elles sont prédestinées à être cuites aujourd'hui pour préparer ses délicieux sarma! »

« Tu ne l'as pas terminé, lui répond-il. Même ses iris de vieillard me font remarquer que tu es en train de tenir un bout de bois. »

« Mais, Babig, il est impossible d'aiguiser une si petite chose sans que celui-ci s'échappe de mes mains. »

« Et donc, tu n'as pas réussi à exterminer complètement la canne. »

« Impossible. Je vais trouver les moyens! »

Après avoir essayé toutes les méthodes possibles, allant de l'aiguille jusqu'au rasoir, il n'est pas parvenu à la moindre solution. En se fiant du proverbe «aux grands maux les grands remèdes», il décide de retourner cette parcelle de bois au sage homme qui lui a fait subir une épreuve douloureuse, non sur le plan physique mais psychique. Lucas se sent lamentable et inachevé. Comment n'a-t-il pas pu compléter cette tâche qui ne requiert qu'une légère responsabilité et endurance? En tout cas, il s'entête à comprendre du moins la raison pour laquelle il a échoué comme son grand-père. Lucas a déjà le pressentiment que ce dernier, doté aussi d'un caractère persévérant avait troué ce mystère il y a fort longtemps, mais ne voulait pas le partager dès le début pour que le sujet de l'expérience ne puisse pas remporter l'enjeu de la partie. Il s'apprête à peser la sonnette, quand...

« Oui, oui j'arrive, Lucas. » Il l'a appelé Lucas : son nom de baptême francophone. Où est passé Ghougas? Dès cet instant, il a tout compris : son grand-père a renoncé à lui faire préserver son identité arménienne.

Lucas rentre chez ses grands-parents, cette fois-ci, le dos recourbé, l'air penaud, la tête baissée, vaincu par le matériel et l'immatériel : il n'a pas pu remporter un défi trop facile et, plus notablement, le guide, le chaman, le modèle de sa vie qu'il suivait depuis son enfance lui avait abandonné.

« Tes sarma seront prêts sous peu de temps. »

« Pourquoi? Ce pari et cette indifférence? Je sais que tu mijotes quelque chose! Mais, quoi? Je ne l'ai pas encore décelé... »

« Assis toi, je t'en prie. »

Lucas se repose sur le fauteuil en face de celui que son grand-père utilisait pour conter, en espérant profondément que ce dernier ne s'était pas séparé de cette vieille habitude aussi. Par chance, il ne l'avait effectivement pas fait.

« Cette canne que je t'ai confiée a-t-elle ou non pris beaucoup de temps à être taillée? »

« En effet. »

« Donc, elle a été une tâche ardue à accomplir. »

« En fin de compte... Oui? »

« Ce qui démontre que le bois ne se détériore pas subitement. Il prend son temps à perdre forme, même s'il est le cible de maints coups de couteau. »

« Continue. »

« Ce morceau de bois, que tu as essayé tant de tailler, a pris la plus minime apparence possible. Alors, après avoir tenté de l'amincir davantage sans résultat concret, nous induisons que même s'il n'occupe qu'une aire de 1 millimètre carré, il occupera pour toujours un espace tangible. Maintenant, compare-le avec ton propre peuple, Ghougas. Depuis des siècles, nos territoires ont été les champs de batailles des empires byzantins, romains, perses, russes etc. Ils ont tous envahis une partie considérable de nos terres, toutefois nous avons toujours résigné. »

« Pourquoi, grand-père? Étions-nous des faibles ou des lâches? »

« Au contraire, mon fils, les Arméniens avaient bel et bien compris depuis le commencement des envahissements militaires que ce n'est pas le pouvoir qui nous importe mais le savoir. Donc, nous avons essayé de négocier et marchander avec notre entourage, cependant ce fut en vaine. Les Turques, nos voisins à qui on avait grandement attribué, voulant exterminer les Arméniens pour diverses raisons, ont organisé un génocide lors de la Première Guerre Mondiale, quand toutes les puissances étaient cernées de conflits et n'avaient point le temps d'entretenir de nouveaux problèmes. Étions-nous vraiment exterminés, Ghougas? Certainement pas! Nous voilà en chair et en os! Maintenant, je suis curieux de savoir comment est-ce possible que nous avons duré tant d'années avec un nombre très faible d'Arméniens comparé à d'autres peuples. As-tu une idée pour comment pourrions-nous procéder à expliquer ce phénomène? »

L'étudiant, à l'esprit critique et toujours aux aguets, déchiffre subitement la situation.

« Notre peuple, comme cette parcelle de bois, même après avoir surpassé tant d'assauts, d'invasions, et, en ce moment, d'assimilations, n'a pas baissé ses bras, puisqu'il est soutenu par sa plus grande force : sa souche. Oui! La souche explique tout, puisqu'elle reste à être la base fondamentale de toutes matières comme celle de ta canne! Par ce fait, nous comprenons que nous pouvons perdre notre pouvoir mais pas notre savoir. La mentalité de nos ancêtres nous a été léguée d'une génération à une autre, je remarque! »

« Depuis ta naissance, mon fils Ghougas, tu t'es imprégné de la culture et des habitudes de vie de tes ascendants en vue de les préserver. Alors, il vaut mieux garder une trace de ton histoire arménienne au lieu de rester un ignorant qui ne peut expliquer comment son sang ait pu se provenir à lui pour lui donner vie. Sans ce pilier qu'on appelle histoire, tu serais un morceau de bois enlevé par le vent, qui irait de parts et d'autres de la Terre sans aucune fonction et passé précis. »

Babig s'apprêtait de se lever de son siège qui lui donnait le pouvoir de l'éloquence, quand Ghougas prit immédiatement parole :

« Alors, comment a-t-il pu aller chercher ses outils de son atelier de Marash dans l'obscurité s'il vivait sur un site d'escarpement prononcé, mais qu'il avait absolument besoin de se subvenir d'une arme, ton grand-père? N'était-il pas saisi d'angoisse? »

Babig, les flammes aux yeux, la lueur dans son sourire, se réinstalle sur le fauteuil rempli de « hayots badmoutioun », en s'apprêtant à ouvrir son cœur à son petit-fils qui partage le même sang que pompe cet organe vital : le sang de Mourad « Arvedanian », le sang des Arméniens. □

Children of an Ongoing Genocide

By: Tamar Najarian, "Simon Zavarian" Chapter

There are many facets to the Armenian identity, each one a living, breathing part of a proud people. The music, the language, and especially the cuisine are all staples in the Armenian communities around the world, each one bringing its own flavour, influenced by the environment in which it flourishes. No matter where each of us is in the world today, every Armenian is united by a collective unresolved memory frozen in time. The common pain lived through our ancestors and our understanding of everything we have lost in the years following the genocide of 1915 are enough to bridge the vast divides between all Armenian communities around the globe. For the majority of us living in the diaspora, the stories of those ghastly years are what define our actions and thoughts, creating an identity unto itself.

April 24, 1915. It was the day that didn't see dawn, a night filled with fear, confusion, and deep sorrow. Wives and daughters wept as husbands and fathers were dragged into the night, most never to be seen again. The writers, the wealthy merchants, the politicians and the common intellectuals were herded like animals, awaiting their slaughter. Priests were not spared in this roundup. Neither were those who had befriended the Young Turk triumvirate. The head was chopped off mercilessly, leaving the body to flounder. The arms came next, the brute strength harnessed within the young males of the nation. Without arms to defend with and a logical path to follow, the helpless remainder of the battered body fell against the onslaught of hunger, thirst, disease, defilement and exhaustion. April 24 was the beginning of the end for many, stretching into years of torture, famine and putrid death. Amidst the deafening roar of cannons and gunfire, the turmoil that swept across the world and drowned the innocent in seas of blood, the Armenian howls for help and cries of agony fell on deaf ears until too late. Few were brave enough to stand up and try to end the injustice, fewer managed to gather invaluable evidence of the savage acts that turned a once thriving community into forgotten ashes, and those pieces that survived would become the core of all that we identify with.

To be an Armenian in the diaspora is to live and breathe the genocide. The memories of the atrocities are passed down from the old generation to the next, in the hope that their children may live to see justice rendered. Nearly each one of us has a unique story of

survival, a novel of epic proportions with repeated themes and unimaginable scenes. Some have known those who were marked with tattoos, a symbol of slavery in such grotesque forms. Others have had to live with cold and empty shells of the once vibrant individuals in their families. The pain that's relived within each generation is a flame that is fueled by an eternal source, forcing the heart to beat and the will to survive to take root. Our identities are shaped by our genocide and finished with a layer of sheer fortitude. For every hint of uttered denial, we respond with a rebellious stubbornness that astonishes even ourselves. However, more than the actual genocide, it's the denial that truly creates our wayward identity. To have a rather intelligent individual stare into your eyes and refuse to accept that your family suffered insurmountable losses due to inhumane atrocities is infuriating and deplorable. To have the sheer magnitude of what occurred ridiculed and presented as simply the banality of warfare is despicably unacceptable.

Music, dance, traditions and our exquisite cuisine may define us as Armenians as a whole, but when it comes to truly understanding our identity in the present age, we must look into the shattered mirrors salvaged by our genocide survivors and try to piece together what is reflected back to us. The genocide stole from us more than just our land and our lives. The denial today continues to rip from our grasp the dignity that truth has to offer, the small amount of solace respecting all that we have lost would grant us. We are Armenians, the surviving children of an ongoing genocide. □

WHY I NEED TURKEY TO ACCEPT ITS PAST

By: Harout Kassabian, "Simon Zavarian" Chapter

I have been a member of the Armenian Youth Federation for nearly nine years. I have spent a considerable amount of time as a member to help raise awareness about the Armenian Genocide to the general public and help push towards, inch by inch, the end of its denial.

Rather than ask in general terms, let's consider a common question on a personal level: why is it important for me that the Turkish government accepts its past? They massacred my ancestors, blood relatives, but where does the physical and emotional connection exist? I have never known them personally as I did the grandparents and other acquaintances I have lost, whose noted absence in my life creates an emotional response from within me.

At times, I have reflected on my level of commitment to the Cause and questioned whether I am simply conforming to the environment and culture I was raised in. In short, overcompensating for a lack of a conventional cultural identity by creating one. Was my identity handed to me from a young age? Did I have a chance at being someone else?

I have heard the phrase "I am a survivor of the Genocide" repeatedly used for its descendants and previously considered it as inappropriate to put myself in the same grouping as the victims of the Genocide, since I or anyone else from my generation will hopefully never have to experience the level of traumatizing horrors they were subjected to nearly a century ago. However, I have slowly realized that "proof" of the Armenian Genocide is not very difficult to

find because the Genocide is still in progress due to its denial. I am not saying this statement figuratively or with dramatic license. The last, final and most far reaching stage of genocide is indeed denial.

I am a victim. Where is my home? A recent post on famous Diasporan artist, writer and comedian Vahe Berberian's blog helped me put my long, abstract feelings into words. I am homeless. I am a nomad with multiple places to go but nowhere have I felt I can stay forever. My identity at times feels like an indeterminate mess. I am a proud Canadian citizen, but even after living here practically my entire life, at times I think I do not have the same connections to the country others may have, and feel like an "outsider". I was born in Lebanon and hold dual citizenship. I have visited the country twice since leaving with my family at a young age; I enjoyed both visits, but I do not relate to the country on an emotional or patriotic level.

Finally, the most obvious option: Armenia. I am an Armenian, it is my cultural identity. Isn't that where I naturally belong? Yes and no. I am fluent in Armenian, proud and knowledgeable of my culture and history. I am in awe when I visit the ancient churches and monuments of the country and their timeless beauty reverberates emotionally within me. I truly feel sincere pride in the fact that there is an independent Armenia. Isn't this the emotional connection my life currently lacks? I have said openly multiple times how I would like to live in Armenia, but there are contemporary cultural differences which have developed over the past century which mean that I can't always relate to the local population. I haven't experienced the problems faced by people in the country first-hand, we speak Armenian differently, and there are different social practices. Unfortunately, it would be foolish to pretend we are the same. Writing this, I realize it has been an internal taboo for me to realize this, but the unfortunate pages of our nation's history has made this

the case. Subsequently, for this reason I feel a hesitance to get up, move to Yerevan on my own and start fresh.

Although I contemplate the difficulties of moving to my homeland, I also feel the ramifications of living so far away. There are many of us scattered across the globe. Approximately 11 million Armenians exist today with 8 million of them living outside of Armenia. We are one of the largest Diasporas in the world by percentage. We didn't have a choice. It was as if fire was set to an ant colony and we fled in panic in every direction, the emotional pain searing throughout our entire being. How long will the knowledge of our language, history and culture survive? It feels as if it slowly erodes with each generation. A certain percentage of Armenian parents will unsuccessfully try to teach and instill the Armenian identity in their children, leading to further assimilation. Furthermore, the definition of the "Armenian identity" can change from region to region as time goes by, which only serves to compound the problem. Many have been lost and many more are yet to be lost. This is what Talaat wanted, after all.

I have informally advocated the resurgence of "Tebi Yergir" (Towards Homeland) before – a campaign of mass repatriation. It won't happen without sacrifice but the reward to us and the future generation is far greater than we can imagine. It will help preserve our nation, but above all, it will be our true victory against the oppressors that tried to rid the world any evidence of our existence almost a century ago. The deportees, expelled from the lands they inhabited for over a millennium, make a triumphant return to ensure that they won't be lost like the countless souls in Der Zor.

So back to the question posed at the beginning of this editorial. I have been hurt. The denial is salt in the wounds that are apparently still fresh in the generation even today. I need Turkey to admit its past and its guilt. It's the very least of what I am owed. □

I too am immortalized

By: Varak Babian, "Simon Zavarian" Chapter

It was early morning as we arrived at the parking lot, tucked away behind an Orthodox church. As I boarded the Can-Ar bus headed to Ottawa, I couldn't help but flex my observing muscle. The setting seems familiar...

I reminded myself that though my destination was Ottawa, the purpose of the trip wasn't our pilgrimage-type protest. It was late March, not late April, and I was a guest, along with 39 members of the National Ethnic Press and Media Council of Canada. Our bus was filled with individuals who had a passion for journalism, and as the bus was making its way, different languages began to fill the space we were sharing. While my newly acquainted Ethiopian friend and I found common ground within the aesthetics of our respected alphabets, I could not stay indifferent at the sense of unity amongst us all. Immigrants, who shared a love for their adopted country, and felt proud- and perhaps comfort- that they could feel Canadian yet still be a proud Iranian, Afghani or Ghanan, . The bus was a place where pride of the "back home", sang with honour for their new home in beautiful harmony.

We had been invited to experience Ottawa in a very intimate, interactive kind of way. Lunch at the Parliamentary restaurant with the Hon Jim Karygiannis who, with the Liberal Party, were our gracious hosts and encouraged the group to "see first-hand what we are voting for".

A question period at the House of Commons followed, where I shared close seating arrangements with

Moorthy, my newly minted Sri Lankan friend. We dialogued about our common experiences, feelings of forced migration and large Diasporan numbers for both our countries. As we were plugged in to our voice amplifier headphones, he gave me a friendly alert nudge as they announced the new NDP leader: "Thomas his name, Thomas Mulcair". The name had eluded us earlier and we shared an affable look as Mr Mulcair was applauded.

A round table discussion with the leader of the Liberal Party of Canada, the Honourable Bob Rae capped our day off, as each community representative had a chance to voice their community's unique set of concerns. I could not stay apathetic throughout these impassioned discussions, as the Greeks pondered their economic situation and how to get their university-trained to Canadian job markets while the Sri Lankans troubled over the rights and safety of their journalists. Iranians spoke about the nuclear power issue as our community once again contemplated the sticky relationship between Canada and Turkey.

Soon it was photo op time. We all milled around, ready to have our photo snapped with Rae. The Armenian representatives giving off a sense of comfort and familiarity with all this political glad-handling while the newer established community leaders didn't hold back on their excitement and near giddiness at this act of being immortalized. Somewhere, on the wall of some Kurdish community centre somewhere- I too am immortalized. □

Չորրորդ ծառէն պտուղ քաղել...

Սեւակ Յարութիւնեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնագիտ

Տասնեակ տարիներ անցան, եւ նոյն թմբուկը զարնելով քիչ արձագանգ կը լսուի օտար լրատուամիջոցներու մէջ: Սակայն, Հայ դատի օգտագործած միջոցները այժմէականացնելու մասին ընդհանրապէս չի խօսուիր եւ լուրջ աշխատանք չի տարուիր այս առընչութեամբ: Սկսելով մեր տարեկան այցերէն դէպի Թրքական դեսպանատուն մինչեւ քաղաքական գործիչներու հետ հանդիպումները, ոչ մէկ նոր միջոց գտած ենք ձայն բարձրացնելու, եւ լրատուամիջոցները մասնակից դարձնելու մեր դատին: Գաղութային բոլոր քաղաքական ձեռնարկները միշտ կը կազմակերպուին գրեթէ նոյն կնիքով: Տարի առ տարի միակ փոփոխութիւնը որ նկատելի է, այն ալ մասնակցող երեսփոխաններու մագի գոյնն է: Ինչու՞ նոր գաղափարներ չենք յղանար: Ինչու՞ մեր բոլոր նիւթական կարեւորութիւնները կը տրամադրենք մի քանի հարիւր երիտասարդներու եւ գաղութի անդամներու դէպի Թրքական դեսպանատուն երթեւեկութեան ծախսը հոգալու, երբ կարելի է նոյն ծախսով հանրակառքերու եւ ստորերկրեայ գնացքներու վրայ պատահուներ գետեղել ու մեր դատը քարոզել միլիոնաւոր անձերու:

Հայկական հարցը առաջնահերթութիւն դարձնելու եւ մեր ձայնը լսելի դարձնելու համար, պէտք է որդեգրենք նոր մեթոտներ օրինակ՝ երեւան բերել բոլոր այն թուրք ընտանիքները որոնց մեծ հայրերն ու մայրերը ձեռնապահութեան ընթացքին հայերուն որդեգրեցին եւ կամ պաշտպանեցին, եւ զանոնք գնահատենք ու պատուենք: Ասոր կողքին ուրիշ ազդեցիկ ձեռնարկութիւն մը կարելի է կազմակերպել, օրինակ՝ Ապրիլ

ամսուայ ընթացքին, ջարդի զոհերու յիշատակին, հայաշատ գաղութներու մէջ ուտեստեղէն հաւաքել քաղաքի աղքատներուն համար եւ այս ծրագիրը մամուլին ներկայացել որպէս պատանիի մտայղացումը՝ նուիրուած իր նախահայրերու յիշատակին: Վստահաբար բոլոր լրատուական ալիքները պիտի ուզեն սփռել այս ծրագիրը, մանաւանդ որ այն նախաձեռնութիւնն է փոքրիկ պատանիի մը: Վերջերս «flash mob» կոչուած ծրագիրը մէջտեղ եկած է, ուր հանրային խնդուած վայրի մը մէջ հարիւրաւոր անձեր տարբեր ձեւերով կը պարեն, կամ ալ շարժումներով ժողովուրդին ուշադրութիւնը կը գրաւեն: Ապա թուցիկներ բաժնելով անցորդներուն կը ներկայացնեն ձեռնարկին նպատակը:

Մեր միջոցները այժմէականացնելու կողքին պէտք է նաեւ կեդրոնանանք մեր երիտասարդութեան ակնյայտ անտարբերութեան վրայ մեր ազգին ու դատին հանդէպ: Դժբախտ իրականութիւն է որ խումբ մը նուիրուած երիտասարդներ օր ու գիշեր կը գործեն եւ կը կազմակերպեն բազմաթիւ ձեռնարկներ, եւ յետոյ, իբր ունկնդիրներ, այս նոյն երիտասարդները ներկայ կ'ըլլան քաջալերելու իրենց աշխատանքը: Ծաւալին այն է որ իրականութենէն շեղած կը մնանք եւ մեր ներաշխարհին մէջ մեկուսացած նոյն անձերուն հետ շփուելով, դրական գոհունակութիւն կը զգանք, անտեսելով դառն իրականութիւնը: Պէտք է անդրադառնանք որ մեր շրջանակէն դուրս կան հազարաւոր հայեր որ ոչ մէկ ձեւով հետաքրքրուած են հայութեամբ ու հայութեան մտահոգող հարցերով:

Սակայն, մենք չարաչար կ'աշխատինք ու այս հայերուն համար ոգեկոչման օրեր ու մոմավառութիւններ կը կազմակերպենք առանց մտածելու թէ ինչ նպաստ ունի այս բոլորը: Փտած ծառէն պտուղ քաղելու փոխարէն պէտք է արթննանք ու ընդունինք որ մեր ներկայ միջոցները այս օրուայ իրականութիւններու համաձայն աննպատակ դարձած են եւ միայն նոր միջոցներու դիմելով է որ մեր դատը յառաջ պիտի տանինք:

Կ'ապրինք դարաշրջանի մը մէջ, ուր համացանցը կ'իշխէ բոլորին առօրեային վրայ եւ կը միացնէ ողջ աշխարհը: Պէտք չէ մոռնալ նաեւ «smart phone»-երու եւ ընկերական ցանցերու ընդարձակ ուժը միասին բերելու մեր ժողովուրդը եւ քարոզելու օտարներուն եւ նշանաւոր դէմքերուն: Պէտք է այս միջոցները օգտագործել ի նպաստ մեր դատին: Հեռատեսիլը եւ թերթը միակ լրատուամիջոցները չեն այլեւս, աշխարհը կը վալլէ վայրկեան առ վայրկեան նորութիւններ համացանցի եւ հեռաձայններու միջոցաւ, եւ ոչ մէկ ալ լուր տարածելու միջոց անոնց չափ ազդու է:

Այո, մենք չունինք հսկայական կառավարական ֆինանսաւորում եւ նոյնիսկ աշակցութիւնը Հայաստանի Հանրապետութեան: Սակայն, պէտք է ունենանք տեսիլքը եւ խուսափինք հնադարեան մեթոտներէն: Ինչպէս ամէն հիմնարկ ունի հզօր «marketing»-ի եւ «public relations»-ի նիւթական պիւտէ, նոյնպէս մեր դատը պէտք է ուսումնասիրէ թէ ո՞րն է ամէնէն շահաբեր միջոցը: Որեւէ մարդու կամ նիւթական աղբիւր որ կը տրամադրուի մեր դատին պէտք է ունենայ արդիւնք: Միայն ժամանակի հետ քաղելով է որ մեր դատը պիտի մնայ պատմեջի վրայ:

THE POLITICS BEHIND GENOCIDE RECOGNITION

By: Saro Sarmazian, "Aram Manoukian" Chapter

Every year as April 24th approaches, there is a feeling of anticipation, that the once inevitable recognition will finally be acknowledged. Presidents upon Presidents and the same speech after speech. We all know it was a tragedy, but our fight is much more than a simple tragedy. Every year it seems we gain hope that the word "genocide" will echo from the most important figure in world politics. Do our hopes feel mislead every April? Or perhaps we fail to look further into the realm of politics that blinds the truth. The United States is called the "leader of the free world" for a reason. Their decisions affect even the smallest of nations. In order to understand our disappointment, we must understand the unfortunate truth of politics.

Being a President and a Presidential candidate are two different positions. The argument that politicians would say anything to be elected has become somewhat invalid because it seems like an accepted practice. After all, would a politician be a politician if they kept all their promises? We've all seen the YouTube video of Senator Barack Obama say without hesitation that "the Armenian genocide is not an allegation, a personal opinion, or a point of view, but rather a widely documented fact." So why has he (like previous Presidents) failed to say the same during his time in the oval office?

In 1981, President Ronald Reagan was an exception when he did the unthinkable and mentioned "the genocide of the Armenians" during his speech on the Holocaust. But does a President's personal recognition really matter? In the end, the United States still had not recognized the genocide, nothing was accomplished, and the Armenian struggle is still ongoing to this day. Presidents have their own opinions; Obama even said during a speech that "his views still have not changed." The real gateway to genocide recognition is through the lawmakers. Representatives and Senators, who on one hand have stated their personal recognition of genocide, are cautious to express it for political reasons. Whether the President is a Republican or a Democrat, the pattern is the same. Numerous bills have gone through the process of becoming a law, but all have found their fair share of roadblocks.

To further understand the reluctance of the United States to recognize the Armenian Genocide, we must first realize the importance of Turkey. One of the fastest growing economies in the world, and whether we are willing to accept it or not, a very important ally to the United States. Being a strong member of NATO, Turkey holds strong influence from its geographical position. Being the bridge for Europe and

Asia, its influence is vast from their strong Western ties, to its even more powerful position (arguably) as leader of the Islamic world. Though their government is more secular than Islamic, they are an economic benchmark for the Middle East.

In George W. Bush's post-Presidential memoir "Decision Points," Bush points out that the only obstacle preventing the US from pursuing their military operations in Iraq and Afghanistan is Turkey. He mentions that the military plan was in place, and;

"The one remaining uncertainty was the role of Turkey. For months we had been pressing the Turks to give us access to their territory so that we could send fifteen thousand troops from the Fourth Infantry Division to enter Iraq from the north. We promised to provide economic and military aid, help Turkey access key programs from the IMF, and maintain our strong support for Turkey's admission to the European Union (page 250)."

Turkey's importance as an ally is much more than just a trading partner. The United States needs Turkey in order to safely send aid and equipment to troops in the Middle East. The Incirlik Air Base in Turkey is arguably the United States' most important geographical air base due to its strategic location. And as volatile as the Middle East is, Turkey is

the perfect location for an ally base where Syria, Iran, and other threatening nations are a stone's throw away. The NATO mission in Libya that liberated the people from Muhamar Gadhafi, was accomplished without a single US troop on the ground, but rather air strikes. The jets used for these missions were based in Incirlik.

In the world of political paradigms, there are realists, idealists, and then there are Turkish nationalists. Turkish Nationalism is a beast all on its own. Taking responsibility for the death of Hrant Dink and the imprisonment of several other journalists. What the United States is concerned about when dealing with the question of recognizing the Armenian Genocide are the strong economic, military, and peacekeeping relations it has with Turkey. After all, the US needs Turkey. But like a bully on a playground, Turkey wants everything their way. A type of arrogance if you will? It's become an ever so common theme for Turkey to pull their ambassadors or threaten sanctions for anything they deem against "Turkishness."

Turkey is good at using their strengths as threats. Threatening the US that they will take away the privileges Turkey has handed to them, as an ally and partner. But what the United States needs to realize is that they are lacking audacity. The United States needs to realize that every trading partner, military ally, or political partner out in the world is one of many. Who wouldn't step up for the "leaders of the free world?" History tells us one thing; that when a country accepts the Armenian Genocide, Turkish nationalism kicks into top gear. The all so important partner in Turkey all

of a sudden shows their true red egocentric colours.

What do Belgium, Canada, France, Greece, Italy, Lebanon, Netherlands, Russia, Slovakia, Sweden, Switzerland, Uruguay, etc. all have in common? They have all recognized the Armenian Genocide, and they all have relations with Turkey. In fact, a recent study clearly outlines that countries that have recognized the Armenian Genocide have seen increases in trade with Turkey from the time they acknowledged the genocide, until 2010 (Organization for Economic Cooperation and Development). France for example, which recognized the genocide in 2001, has seen a 257% increase in trade with Turkey since that time. Russia which recognized the genocide in 1995, has seen a 912% increase. What history articulates is that truth and politics can co-exist.

Because of France's ongoing push to fine and imprison Armenian Genocide deniers, Turkey has once again turned a cold shoulder, and derailed relations for the time being.

Hypothetically, if Turkey had done the same with the United States and stopped relations, who would falter? Economically speaking, Turkey imports \$14.6 billion USD worth of goods from the United States annually, whereas, the United States imports \$5.2 billion USD. That trading partnership has lead them in becoming important partners in NATO, where Turkey has become a peacemaking mediator for the Islamic world. For Turkey, in order to grow its economy, admission into the European Union is a huge step. And if they lose the support of the United States, then they can kiss the EU

goodbye. France will never let Turkey into the EU in the first place.

Yes, Turkey will get frustrated. Yes, Turkey will pull their ambassador. Yes, Turkey will threaten sanctions. But in the end, Turkey needs the United States more than the United States needs Turkey. The fact that the Armenian Genocide happened is not something that can be debated. Most political figures know the truth about the events of 1915 and aren't debating the existence of an annihilation. What's up for debate is whether or not recognizing the Armenian Genocide will benefit the United States. Sadly, for almost 100 years, it seems like it's an event not worth recognizing even though the truth is so evident.

Now with the war in Iraq complete, and the war in Afghanistan minimized, the United States has become a little less reliant on Turkey's air space and the strategic location of their air base. Perhaps now the United States can see a window of opportunity?

Remember, the more volatile the Middle East, the more important Turkey becomes, the less likely for genocide recognition in the United States.

Let's just hope Syria and Iran can cool their tempers. □

Post-Armenian Genocide Recognition Bilateral Trade with Turkey

	Armenian Genocide recognition	Trade with Turkey since recognition
Belgium	March 26, 1998	+174%
Canada	April 21, 2004	+148%
France	January 29, 2001	+257%
Greece	April 25, 1996	+399%
Italy	November 17, 2000	+126%
Lebanon*	May 11, 2000	+126%
Netherlands	December 21, 2004	+66%
Russia	April 14, 1995	+912%
Slovakia	November 30, 2004	+296%
Sweden	March 29, 2000	+33%
Switzerland	December 16, 2003	+6%
Uruguay	March 26, 2004	+85%

* Calculated percentages are based on information up to 2012, while Lebanon and Uruguay are limited to 2005. Further statistics to have not yet been released for the latter countries.

Source: Organization for Economic Cooperation and Development - Trade in goods ANCA 1/12 - www.anca.org

Արտագաղթ, Տնտեսություն և Ռազմավարություն

Գառնիկ Հասըրճեան, «Մ. Զաւարեան» Մասնագիտ

21 տարիներ անցած են իւրաքանչիւր հայու երազի իրականացման 1991-ի անմոռանալի Սեպտեմբեր 21 թուականէն: 21 դժուար տարիներ անցած են, բազմաթիւ վերիվայրումներով, ու անուրանալի դրական երեւոյթներով յատկանշուող: Դժբախտաբար, սակայն, տակաւին Հայաստանի արձանագրած բարեփոխութիւնները չեն հասած այն աստիճանին որ ժողովուրդին, եւ մասնաւորաբար երիտասարդութեան, հաւատք տան Հայաստանի պայծառ ապագայի երազի իրականացման նկատմամբ:

Արտագաղթի տխուր իրողութիւնն է որ զիս մղեց այս նիւթին մասին մտածելու: Շատեր անմիջապէս կը մեղադրեն արտագաղթողները, պատճառաբանելով որ անոնք օտար երկիրներու տնտեսական առիթները չափազանցուած եւ վարդագոյն ակնոցներով կը դիտեն: Չեմ բաժնեւոր այս տեսակէտը, որովհետեւ, հակառակ անոր որ միշտ կան անձեր որոնք կը հաւատան որ ամեն տեղ աւելի լաւ կեանքի առիթներ կան բացի Հայաստանէն, արտագաղթի վտանգաւոր երեւոյթը կը քողարկէ աւելի ծանրակշիռ ներքին առկայ հարցերը: Հայաստանի բարեփոխութիւնները ընդհանրապէս մակերեսային են, եւ կամ կը միտին բարելաման կեղծ պատկեր մը ներկայացնել: Կաշառակերութեան, փտախտի եւ անարդարութեան գոյութիւնը անտանելի դարձած է: Հայաստանի ապագան, ինչպէս որեւէ ուրիշ երկրի պարագային, կախեալ է կառավարութեան վարած ռազմավարութենէն եւ հեռատես

քաղաքականութենէն, ու ժողովուրդի վստահութենէն իր կառավարութեան վրայ: Կը հաւատամ, որ արտագաղթը առաւելաբար արդիւնքն է ժողովուրդին իր պետութեան հանդէպ յուսահատութեան եւ անվստահութեան երեւոյթին քան թէ օտար երկիրներու մէջ փալլուն ապագայ տեսելու մտածելակերպին:

Առանց հաստատ ծրագրի մը գոյութեան, երկրի մը տնտեսութիւնը չի կրնար աճիլ ու դառնալ մրցունակ միջազգային գետնի վրայ: Դժբախտաբար, ներկայիս Հայաստանի իշխանութիւնը իր ժողովուրդին համար առիթներ ստեղծելու փոխարէն՝ երկրի կարելոր հիմնարկութիւնները (երկաթուղիի գիծեր, էլեկտրակայան, հեռախօսի ընկերութիւններ, «Արարատ» քոնսաքի արտադրամաս, եւայլն) օտարներու վաճառելով, կը կասեցնէ երկրին աճի կարողականութիւնը, այսպէս կոչուած օտար շահարկումներ (foreign investments) ապահովելու դիմակին տակ:

Կարծիքս չեմ յայտներ ենթադրելով որ դիւրին կամ ակներեւ լուծումներ գոյութիւն ունին: Հայաստան, շատ մը այլ յետ-համայնավար երկիրներու նման, ունի բազմաթիւ լուրջ ու հրատապ մարտահրաւերներ: Տեսակէտս կը վերաբերի Հայաստանի վարած երկարաժամ տնտեսական ռազմավարութեան բացակայութեան, այդ գետնի վրայ առնուած քայլերու պակասին, եւ նորարարութիւն (innovation) քաջալերող քաղաքականութեան մը կարիքին: Այս մօտեցումը պատահաբար չեմ առաջարկեր, այլ կը հիմնուիմ

Հայաստանի յատուկ իրավիճակը նկատի առնելով եւ ուրիշ նման երկիրներու օրինակներէն օգտուելով: Հրէաստան, Հայաստանի նման, փոքր երկիր մըն է 7.1 միլիոն բնակչութեամբ, առանց բնական հարստութեան (natural resource) ու շրջապատուած թշնամիներով, բայց կրցած է տնտեսական բազմաթիւ յաջողութիւններ արձանագրել: Այս յաջողութիւնները ընդհանրապէս կը պարտին Հրէաստանի առաջնորդութեան նորարարութեան տեսակէտով, ու լաւ օրինակ մըն է Հայաստանի պարագային եթէ նոյնպիսի քայլեր առնէ:

Հայաստանի աշխարհագրական դիրքը չի նպաստեր անոր ճարտարարուեստի եւ արդիւնաբերութեան զարգացման : Շինանիւթի եւ հում նիւթերու անվստահելի ու սուղ ճանապարհածախսերը դժուար կացութեան կը մատնեն հայ ճարտարարուեստի ընկերութիւններուն մրցունակութիւնը: Նաեւ, Հայաստանի ներքին շուկային փոքր չափը կը սահմանափակէ ճարտարարուեստի ընկերութիւններու յաջողութիւնը: Արտադրուելիք ապրանքները արտահանելու յաւելեալ ծախսերը ներկայիս կ'արգիլեն միջազգային շուկայ թափանցելու կարելիութիւնները, ինչ որ անհրաժեշտ է կայուն տնտեսական զարգացման համար: Հայաստանի փոքր ներքին շուկան նոյնպէս ծառայութիւններու ճարտարարութեան (services industry) ընկերութիւններու համար խոչընդոտ մըն է, եւ եւս սահմանափակուած է Հայաստանի աշխարհագրական իրավիճակով, շրջապատուած

ընդհանրապես թշնամի եւ ոչ-բարեկամ երկիրներով:

Հայաստանի տնտեսութիւնը մեծ մասամբ հիմնուած է ապրանքներու ներածութեան վրայ, բան մը որ մտահոգիչ է տնտեսապէս, բայց նաեւ ազգայնապէս, որովհետեւ կը սպառէ երկրի օտար դրամանիշի պահեստը: Հայաստան, առանց արտածումի, կը մնայ անշատուած միջազգային տնտեսութեանէն, ու հայ ժողովուրդը լճացած կղզիի մը վրայ կը շարունակէ մնալ, եւ այսպէս՝ անուղղակիօրէն կը քաջալերուի արտագաղթը:

Աշխարհի ամենէն արդիականացած երկիրներու տնտեսութիւնները ունին կարելորդ հասարակ յայտարար մը՝ նորարութեան ու թէքնոլոգիի արհեստավարժութեան քաջալերանքին: Պատահմամբ չէ որ այն երկիրները որոնք նորարութեան առաջնորդներն են, ունին ամենէն մրցունակ ընկերութիւնները: Նկատի առնելով Հայաստանի ճարտարարուեստի զարգացման վերաբերեալ վերոյիշեալ խոչընդոտները եւ Հայաստանի արդիական տնտեսութեան համար նորարութեան եւ թէքնոլոգիի ուղղութեան հրամայականը, Հայաստանի կառավարութիւնը պէտք է ռազմավարական ձեւով իրագործէ քաղաքականութիւն մը որ կը քաջալերէ այսպիսի գործընթաց: Նորարութիւնը եւ թէքնոլոգիին չեն ազդուիր աշխարհագրութենէն կամ ճամբորդական ծախսերէն, ու Հայաստանի շուկան կը բանան միջազգային շուկային: Նաեւ, նորարութեան վրայ

կեդրոնացած տնտեսութիւն մը առիթը կը ստեղծէ մասնագիտացած արդիւնաբերութեան (specialty manufacturing) կիրարկման: Կարելորդ է շեշտել որ նորարութեան գաղափարը պէտք չէ սահմանափակել միայն ճարտարարուեստի եւ արդիւնաբերութեան մարզերուն մէջ, այլ աւելի լայն հասկացողութեամբ մը զայն տարածել եւ քաջալերել այլ ճիւղերու մէջ, օրինակ բժշկութիւն, դեղագործութիւն, գրօսաշրջիկութիւն, եւ այլն: Կարելորդ չէ որոշել նորարութեան ճիւղերը եւ թէ որն է ամենէն նպաստաւորը կամ շահաբերը որովհետեւ բաց շուկան բնականօրէն կը լուծէ այդ հարցը: Կարելորդ այն է թէ պէտք է ստեղծել մշակոյթ մը որ կը քաջալերէ նորարութիւնը ընդհանրապէս:

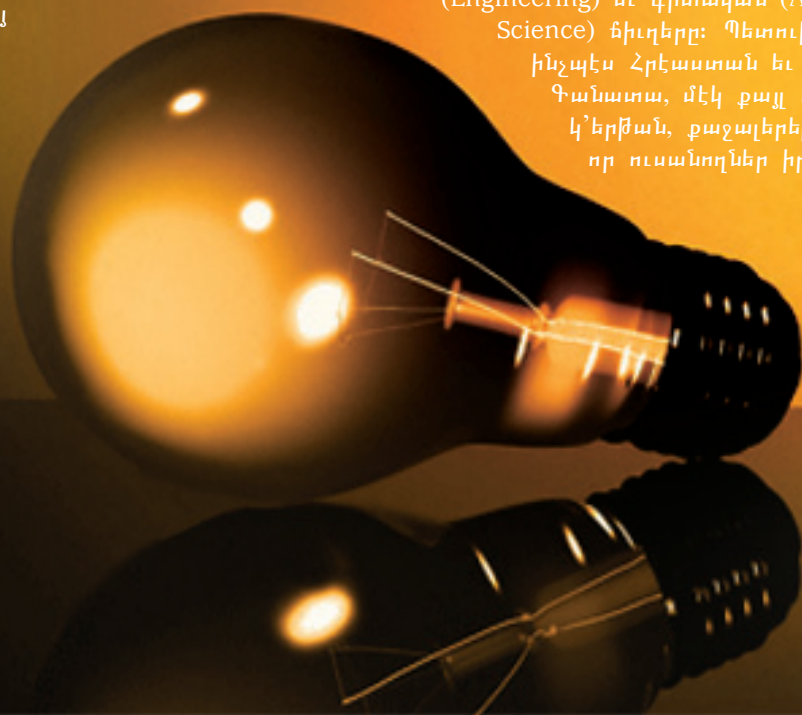
Պետութիւններ ընդհանրապէս երեք միջոցներով կրնան նորարող մտածողութիւնը ներմուծել ժողովուրդի մշակոյթէն ներս: Առաջին քաջալերել ընկերութիւնները որ կիրարկեն նորարութիւնը իրենց առօրեայ աշխատեցածելին մէջ: Այս մէկը կ'իրականանայ պետական նիւթական օժանդակութիւն տրամադրելով այդ ընկերութիւններուն, կամ նիւթական նպաստներ եւ այլ նպաստաւոր պայմաններ ստեղծելով մասնաւոր ծրագիրներու համար: Երկրորդ՝ քաջալերել այն կազմակերպութիւնները որոնք նորարութիւն ճառագայթելու ազդեցութիւնը ունին: Օրինակի համար, համալսարաններէ ներս քաջալերել ճարտարագիտութեան (Engineering) եւ գիտական (Applied Science) ճիւղերը: Պետութիւններ, ինչպէս Հրէաստան եւ Գանատա, մէկ քայլ առաջ կ'երթան, քաջալերելով որ ուսանողներ իրենց

հետազօտութիւններու արդիւնքները համալսարանէն ներս իրականացնեն նոր ընկերութիւններ ստեղծելով: Երրորդ միջոցը, որ ընդհանրապէս ամենէն արդիական թէքնոլոգիներու կը վերաբերի, կառավարական նիւթական վարձատրութիւնն է այն ընկերութիւններուն որոնք կանուխէն կ'որդեգրեն նոր թէքնոլոգիներ իրենց ճիւղերէն ներս:

Այս երեք միջոցները միատեղ անհրաժեշտ են նորարութիւն քաջալերելու համար, սակայն անոնց համեմատութիւնը կախեալ է իւրաքանչիւր երկրի պայմաններէն: Անշուշտ երկիրներ ուր փտախտ կայ, կառավարական նիւթական օժանդակութիւնը աւելի դժուար է յաջողութեամբ իրականացնել: Այս ռազմավարութիւնը կ'ենթադրէ նաեւ խիստ փտախտի դէմ պայքարի շարժում մը դէպի թափանցիկութիւն, սկսելով կառավարական մարմիններէն: Հայաստան, նորարութեան տեսակէտէն, ունի կարելորդ առաւելութիւն մը, բաղդատած ուրիշ շատ մը երկիրներու, որ կարելորդ է օգտագործել, եւ այն սփիւռքն է: Ճիշդ քաղաքականութեամբ մը ոչ միայն առիթը կը ստեղծէ ներքին զարգացման, այլ նաեւ կը քաջալերէ սփիւռքէն նիւթական ներդրում: Venture Capital -ի քաջալերանքը իրապաշտ միջոց մըն է սփիւռքէն նիւթական ներդրումներով Հայաստանի տնտեսութեան զարգացման:

Վերջապէս, այսպիսի տնտեսութեան մը քաջալերանքը կը ստեղծէ պայմաններ զանազան նոյնանման ընկերութիւններու խմբակներու (Local Cluster) որ անհրաժեշտ են նորարութեան տնտեսութեան յաջողութեան համար: Local Cluster-ներ ստեղծելը կարելորդ է որովհետեւ այս տեսակի խմբակցութիւններուն միջեւ գործակցութեան առիթը կը ստեղծէ, որուն միջոցաւ նոր գաղափարներու կարելիութիւնները կը բազմապատկուին:

Երբ երկիր մը ունի ճիշդ ուղղութիւն եւ ռազմավարականօրէն քայլեր կ'առնէ այդ ուղղութեամբ, իր ժողովուրդին կու տայ պէտք

եղած հաւատքը նոյնպէս ձգտելու
լաւագոյնին: Քաջալերելով բարձր
ուսումը եւ ստեղծելով նորարութեան
վրայ կեդրոնացած (innovation
centric) տնտեսութիւն մը
ծրագրուած առաջնահերթութիւններով,
Հայաստան կրնայ ստեղծել
գորաւոր տնտեսութիւն մը: Կան
խոշընդոտներ այս գաղափարներուն
իրականացման, որոնց մեծագոյններն
են փտախտի եւ կաշառակերութեան

գոյութիւնը եւ պետութեան նիւթական
կարելիութիւնները: Յստակ է թէ այս
հարցերը կը կարօտին մանրամասն
ուսումնասիրութեան, սակայն
կարելորդ է այն է որ Հայաստան
պէտք ունի լուրջ եւ մտածուած
ուղղութեան, որոշումներու եւ իրատես
քայլերու, երբեմն նոյնիսկ աչքի
առնելով հաւանական սխալներ,
այլապէս երկիրը իր ճակատագիրին
ձգելով եւ սպասողական կեցուածք

որդեգրելով կը վտանգենք մեր
հայրենիքի ապագան մինչ երկիրը
կը պարպուի իր ամենէն արժէքաւոր
հարստութիւնէն հայ ժողովուրդէն: □

Հ.Յ.Դ. Գանատայի Երիտասարդական Միություն
Armenian Youth Federation of Canada
Fédération de la Jeunesse Arménienne du Canada

Կենտրոնական Վարչություն – Central Executive – Exécutif Central

April 13, 2012

To the Armenian Youth Federation – Western Region:

Since its inception in 1934, the Armenian Youth Federation of Canada has been a leader in promoting and fostering a sense of social, cultural and political awareness in the Armenian-Canadian youth. Along with securing a national identity for the Armenian youth of Canada, AYF Canada establishes initiatives and movements to further the Armenian Cause and better the lives of Armenians living in the Diaspora and our Homeland.

In declaring 2012 the year of the Armenian Freedom Fighter (Azadamardik), the Armenian Youth Federation – Western Region has recognized the urgent need of medical assistance for veterans in Armenia. Although fundraising is the central focus of the movement, education and awareness regarding the liberation of Artsakh are also fundamental focal points of the campaign.

AYF Canada recognizes that the present circumstances of current and former soldiers is oftentimes neglected and dismissed. The fact of the matter is, the soldiers who fought for the liberation of Artsakh and survived, paid a tremendous price. Those who fought in the war yet lost a limb, those who gave up their youth yet lost a friend, those who battled for freedom and won deserve better than how they are being treated right now.

Accordingly, AYF Canada wholly supports AYF-WR's "With Our Soldiers" campaign and hereby proclaims its participation in the activities and events that will bolster to further the aims and ideals of this initiative. AYF Canada has begun planning events and educational forums to mobilize the Armenian-Canadian community into aiding our brothers and sisters in the western United States to surpass their goals with this campaign.

Congratulations and best of luck in all that you strive for.

Ungeragan cherm parevnerov,

Armenian Youth Federation of Canada
Central Executive

ardziv needs
your support...

նեցուկ կանգնիր
արծիւին...

www.ardziv.org/donate

